

náhha olli. Kallamehhed ottsid ka teised sur-
nokehhad ja ka sedda rahha ülles ja wiisid
kõik ühhe lähema kirrikõppetaja jure, Soo-
memaale, kes neid ausaste ja ühhe halleda
haua kõnnepiddamisega mahhamattis ja kirriko
kõggodusega nende eest palwed teggi. Surem
jaggo sest rahhast, sai kõik waestele ärrajag-
gatud ja wáhhema jaoga ostis õppetaja sedda
kirwisaart nende õnnetumate mállestuseks,
kallapüüdjatele ärra priiks.

Müüd püab iggaüks, kes agga tahhab, seal
saare peal ilma mingisugguse maksuta, kalso.

Kül õnnetus meil teadmata,
Sa tulleb ilma oot'mata;
Kas olled maa ehk merre peal,
On ükskõik, kuidas juhtub seal.
Sepárrast olle walmis sa,
Kui tulleb surm sind kutsuma,
Et wõid siis julgest lahkuda
Sa taewa rõmu lota ka.

Sutto jätkud.

„Mõttele ommeti, Hans, kui targad mõnned
peawad ollema,“ ütles Peter omma naabrile;
— „nemmad teawad päewa ja kuu-warjuta-
mist jubba kaugele ette ärra ütelda!“ —
„Oh, mis tarkus se siis on?“ wastas Hans;
— „nemmad loewad sedda jo Kalendrist.“

Üks koolmeister ütles omma koolipoisi
wasto: „Kule Mart, kui so isä figgu tap-
pab, siis ärgo unnuštogo ta mitte ka mind
ärra!“ —

Ühhes maeas juhtus fõrd, et emmal ja
tütrel korraga noort suggu juhtus ollema,
kus selle esimese ruttuga mõllemad wááksud
ühthe kátki said wiisatud; sest kegi ei teadnud
ütelda, kumb onnu ja kumbas de-poeg piddi
ollema.
